4.4.64 *DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS TIDENDE* 869/64

RÅDETS DIREKTIV

af 25. februar 1964

om gennemførelsen af etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser for formidlervirksomhed inden for handel, industri og håndværk

(64/224/EØF)

RÅDET FOR DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE FÆLLESSKAB HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 54, stk. 2) og 3) og artikel 63, stk. 2) og 3),

under henvisning til den almindelige plan om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden[1]), særlig afsnit IV A,

under henvisning til den almindelige plan om ophævelse af begrænsninger i den frie udveksling af tjenesteydelser[2]), særlig afsnit V C,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det europæiske Parlament[3]),

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg[4]) og

ud fra følgende betragtninger:

De almindelige planer omtaler ophævelsen af enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling vedrørende adgangen til etablering og udveksling af tjenesteydelser for så vidt angår formidlervirksomhed inden for handel, industri og håndværk inden udløbet af andet år af anden etape;

visse former for formidlervirksomhed omfattes ikke af dette direktiv, enten fordi de tilhører former for erhverv, for hvilke der vil blive udstedt særlige direktiver, eller fordi de ifølge bestemmelserne i de almindelige planer skal liberaliseres på et senere tidspunkt;

dette direktiv finder heller ikke anvendelse på formidlervirksomhed inden for engroshandel, industri og håndværk, hvad angår giftstoffer og sygdomsfremkaldende stoffer; det er konstateret, at der, for så vidt angår disse former for virksomhed, under hensyntagen til de i medlemsstaterne gældende administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser opstår særlige problemer i forbindelse med beskyttelsen af den offentlige sundhed;

ifølge bestemmelserne i den almindelige plan om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden skal begrænsningerne i retten til at være medlem af erhvervsorganisationer afskaffes i det omfang, i hvilket udøvelsen af denne ret indgår i den pågældendes erhvervsvirksomhed;

ordningen for arbejdstagere, som ledsager den, der præsterer ydelsen eller udfører arbejde for hans regning, fastlægges i de i henhold til traktatens artikler 48 og 49 udstedte bestemmelser;

inden for rammerne af dette direktiv bør det imidlertid fastsættes, at begrænsningerne i den fri udveksling af tjenesteydelser afskaffes for ikke-selvstændige formidlere, der står i tjenesteforhold til en eller flere handels-, industri- eller håndværksvirksomheder; det har undertiden vist sig vanskeligt at afgrænse ikke-selvstændige formidleres virksomhed fra selvstændige repræsentanters, fordi den juridiske afgrænsning mellem disse ikke er den samme i de seks lande; det angår en virksomhed, der har samme økonomiske betydning som de selvstændige repræsentanters, og det ville være meget vanskeligt og uden betydning at opdele liberaliseringen af denne meget specielle form for tjenesteydelser i et stort antal delvise liberaliseringer i takt med liberaliseringen af de former for virksomhed, der udøves af arbejdsgiveren;

i øvrigt vil der blive udstedt særlige direktiver, som i almindelighed gælder for alle former for selvstændig erhvervsvirksomhed angående de begunstigedes indrejse og ophold, og i fornødent omfang samordningen af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af selskaber til beskyttelse af selskabsdeltagernes og tredjemands interesser;

ligestilling af selskaber med fysiske personer, som er statsborgere i medlemsstaterne, er for så vidt angår an-

[1]) EFT nr. 2 af 15.1.1962, s. 36/62.
[2]) EFT nr. 2 af 15.1.1962, s. 32/62.
[3]) EFT nr. 33 af 4.3.1963, s. 468/63.
[4]) Se s. 876/64 i dette nummer af EFT.

vendelsen af bestemmelserne om etableringsretten og den fri udveksling af tjenesteydelser alene undergivet betingelserne i artikel 58 og eventuelt den betingelse, at der består en faktisk og vedvarende forbindelse med en medlemsstats erhvervsliv; der må derfor ikke stilles nogen yderligere betingelse, især ikke krav om nogen særlig tilladelse, som ikke også kræves af indenlandske selskaber til udøvelsen af en økonomisk virksomhed, for at de kan drage fordel af disse bestemmelser; denne ligestilling er imidlertid ikke til hinder for medlemsstaternes ret til at forlange, at kapitalselskaber i deres land fremtræder under den betegnelse, der i medlemsstaten benyttes i den lovgivning, i henhold til hvilken de er oprettet, og på de forretningspapirer, der benyttes af dem i værtslandet, angiver størrelsen af den tegnede kapital;

desuden er formidleres virksomhed inden for handel, industri og håndværk i visse medlemsstater reguleret ved bestemmelser om adgangen til at påbegynde erhvervsvirksomhed, og andre medlemsstater vil i givet fald indføre tilsvarende bestemmelser; nærmere overgangsforanstaltninger, der tjener til at lette adgangen til erhverv og erhvervsudøvelse for statsborgere i de øvrige medlemsstater, vil derfor blive fastsat i et særligt direktiv,

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Medlemsstaterne afskaffer til fordel for de i afsnit I i de almindelige planer om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden og i den frie udveksling af tjenesteydelser anførte fysiske personer og selskaber – i det følgende benævnt begunstigede – de i afsnit III i planerne nævnte begrænsninger i adgangen til og udøvelsen af de i artikel 2 og 3 nævnte former for virksomhed.

Artikel 2

Bestemmelserne i dette direktiv finder anvendelse på:

1. Følgende former for selvstændig erhvervsvirksomhed:

a) Erhvervsvirksomhed som formidler, der har til opgave på grundlag af et eller flere hverv at forberede eller afslutte handler i en andens navn og for en andens regning;

b) erhvervsvirksomhed som formidler, der uden vedvarende at have dette til opgave, formidler kontakt mellem personer, som ønsker at afslutte kontrakter umiddelbart med hinanden, forbereder disses handler eller medvirker ved deres afslutning;

c) erhvervsvirksomhed som formidler, der i eget navn, og for en andens regning afslutter handler;

d) erhvervsvirksomhed som formidler, der for en andens regning afholder engroshandelsauktioner;

2. Tjenestydelser, der udføres erhvervsmæssigt af en ikke-selvstændig formidler, der står i tjenesteforhold til én eller flere handels-, industri- eller håndværksvirksomheder. Denne ikke-selvstændige formidler skal ligesom de virksomheder, der beskæftiger ham, være bosat eller etableret i en anden medlemsstat end den, hvor tjenesteydelsen udføres.

Til de under stk. 1 omhandlede former for virksomhed hører også virksomhed som formidler, som går fra dør til dør for at optage ordrer.

Artikel 3

Begrænsningerne i de i artikel 2 nævnte former for virksomhed afskaffes uanset, hvorledes de personer, som udøver sådan virksomhed, betegnes.

I medlemsstaterne anvendes for tiden følgende sædvanlige betegnelser:

	For selvstændige	For ikke-selvstændige
I Belgien	Agent commercial	Commis-voyageur
	Représentant autonome	Voyageur de commerce
	Courtier	Représentant de commerce
	Commissionnaire	
	Organisateur de ventes aux enchères	
	en gros Handelsagent	Handelsreiziger
	Handelsvertegenwoordiger	Handelsvertegenwoodiger
	Makelaar	
	Commissionair	
	Veilinghouder-groothandel	
I Tyskland	Handelsvertreter	Handlungsgehilfe (Handelsreisender)

	For selvstændige	For ikke-selvstændige
	Handelsmakler	
	Kommissionär	
	Grosshandelsversteigerer	
I Frankrig	Agent commercial (ou représentant mandataire)	Représentant de commerce Voyageur de commerce (ou commis-voyageur)
	Courtier libre	
	Courtier inscrit et assermenté	Placier
	Commissionnaire	
I Italien	Agente di commercio	Agente
	Rappresentante	Viaggiatore di commercio
	Mediatore	Piazzista
	Commissionario	
	Astatore	
I Luxembourg	Représentant de commerce autonome	Commis-voyageur Représentant de commerce
	Courtier	
	Commissionnaire	
I Nederlandene	Handelsagent	Handelsreiziger
	Makelaar in roerende goederen	
	Commissionair	
	Veilinghouder-groothandel	

Artikel 4

1. I ingen af medlemsstaterne finder dette direktiv anvendelse for formidlervirksomhed med hensyn til:

- enhver form for forsikringsvirksomhed (især forsikringsagenter, forsikringsmæglere, vurderingsmænd);
- banker og andre financieringsinstitutter (især børs- og værdipapirmæglere, mæglere, der formidler lån mod pantesikkerhed og andre lån);
- fast ejendom (især ejendomshandlere og ejendomsmæglere);
- transport (især skibsmæglere, »courtiers interprètes« og skibsførere, speditører og »toldbefyldmægtigede« og rejsebureauer);
- giftstoffer og sygdomsfremkaldende stoffer,
- medicinske og farmaceutiske produkter,
- kul.

2. Bestemmelserne i dette direktiv finder ikke anvendelse i en medlemsstat på virksomhed, som i denne stat er forbundet med udøvelse af offentlig myndighed. Det drejer sig om:

i Frankrig: Auktionssalg af løsøre eller varer ved »officiers publics ou ministériels«;

i Italien: Auktionssalg af varer ved »pubblici mediatori«;

i Tyskland, Belgien, Luxembourg og Nederlandene: fogedens og notarens deltagelse i auktioner;

i Luxembourg: virksomhed som »kommissionær ved handel med slagtekvæg«.

Artikel 5

1. Medlemsstaterne afskaffer navnlig de begrænsninger, som:

a) hindrer de begunstigede i at etablere sig i værtslandet eller i dér at udføre tjenesteydelser på de samme betingelser og med de samme rettigheder som indlændinge;

b) hidrører fra en administrativ praksis, der medfører, at de begunstigede i forhold til indlændinge udsættes for en forskelsbehandling.

2. Til de begrænsninger, som skal afskaffes, hører navnlig sådanne, der indeholdes i bestemmelser, som på føl-

gende måde forbyder eller indskrænker de begunstigedes adgang til etablering eller tjenesteydelser:

a) *I Forbundsrepublikken Tyskland:*

- ved kravet om et »Reisegewerbekarte« for at kunne rette henvendelse til tredjemand inden for rammerne af dennes handelsvirksomhed (Gewerbeordnung § 55 d som affattet den 5. februar 1960: Verordnung af 30. november 1960);

- ved indførelse af en undersøgelse af de økonomiske behov (Bedürfnisprüfung) ved tildeling af et »Reisegewerbekarte«, der berettiger til at rette henvendelse til private for at opnå ordrer, samt ved begrænsningen af nævnte korts gyldighedsområde (Gewerbeordnung, § 55 d som affattet den 5. februar 1960 – Bundesgesetzblatt I, s. 61, berigtigelse s. 92 – Verordnung af 30. november 1960);

- ved nødvendigheden af en særlig tilladelse for udenlandske juridiske personer, der ønsker at drive næring på Forbundsrepublikkens område (Gewerbeordnung, § 12, og Aktiengesetz, § 292);

b) *i Belgien:*

- ved kravet om et »carte professionelle« (arrêté royal nr. 62 af 16. november 1939, arrêté ministériel af 17. december 1945 og arrêté ministériel af 11. marts 1954);

c) *i Frankrig:*

- ved kravet om et »carte d'identité d'étranger commerçant« (décret-loi af 12. november 1938, décret af 2. februar 1939, loi af 8. oktober 1940, loi af 10. april 1954, décret nr. 59–852 af 9. juli 1959);

- ved kravet om fransk statsborgerskab for at få adgang til at udøve virksomhed som »mandataire et approvisionneur aux Halles de Paris« (décret af 30. september 1953, décret af 2. december 1960, artikel 9);

d) *i Italien:*

- ved kravet om en licens, som udstedes af »questore« til »agenti, rappresentanti, commessi viaggiatori e piazzisti« (artikel 127 i testo unico delle leggi di pubblica sicurezza, godkendt ved decreto reale nr. 773 af 18. juni 1931, og artikel 243 i regolamento di esecuzione til testo unico godkendt ved decreto reale nr. 635 af 6. maj 1940);

- ved kravet om italiensk statsborgerskab for at få adgang til at blive indskrevet i »Ruolo dei Mediatori« (lov nr. 253 af 21. marts 1959);

e) *i Luxembourg:*

- ved den tidsbegrænsede varighed af de tilladelser, der meddeles udlændinge i medfør af artikel 21 i den luxembourgske lov af 2. juni 1962 (Mémorial A nr. 31 af 19. juni 1962).

Artikel 6

1. Medlemsstaterne drager omsorg for, at de begunstigede efter dette direktiv får adgang til medlemskab af erhvervsorganisationer på samme betingelser og med samme rettigheder og forpligtelser som indlændinge.

2. Retten til medlemskab indebærer i tilfælde af etablering retten til at vælges eller udnævnes til medlem af de ledende organer i erhvervsorganisationen. Disse ledende stillinger kan dog forbeholdes indlændinge, når vedkommende organisation i kraft af en retsforskrift deltager i udøvelsen af offentlig myndighed.

3. I storhertugdømmet Luxembourg giver tilhørsforholdet til handelskammeret (»Chambre de commerce«) og af »Chambre des employés privés« dog ikke de begunstigede efter dette direktiv ret til at deltage i valget af ledelsesorganerne.

Artikel 7

Medlemsstaterne må ikke yde deres statsborgere, der begiver sig til en anden medlemsstat for at udøve en af de i artikel 2 nævnte former for virksomhed, nogen støtte, der vil kunne fordreje etableringsbetingelserne.

Artikel 8

1. Såfremt et værtsland af dets egne statsborgere som betingelse for at påbegynde en af de former for virksomhed, der er nævnt i artikel 2, kræver en vandelsattest og bevis for, at de ikke tidligere har været under konkurs, eller blot et af disse dokumenter, skal dette land for så vidt angår statsborgere fra andre medlemsstater, som tilstrækkeligt bevis acceptere fremlæggelsen af en udskrift af strafferegisteret eller i mangel heraf et tilsvarende dokument, udstedt af en kompetent retlig eller administrativ myndighed i hjemlandet eller det senere opholdsland, hvoraf fremgår, at disse betingelser er opfyldt.

For så vidt angår formidlere, som går fra dør til dør for at optage ordre kan der dog også tages hensyn til andre kendsgerninger end dem, der kan optages i det i foregående stykke omhandlede dokument, når de er attesteret af en offentlig myndighed og viser, at den pågældende ikke opfylder de vandelskrav, der er tilstrækkelige til at udøve denne form for virksomhed. Der må dog ikke finde nogen systematisk undersøgelse sted.

2. Dersom der ikke af hjemlandet eller det senere opholdsland udstedes et sådant dokument om, at der aldrig

har foreligget konkurs, kan det erstattes af en erklæring under ed, der af vedkommende afgives for en kompetent retlig eller administrativ myndighed, en notar eller for en kompetent erhvervsorganisation i hjemlandet eller det senere opholdsland.

3. De i henhold til stk. 1 og 2 udstedte dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være ældre end tre måneder.

4. Medlemsstaterne udpeger inden for den i artikel 10 fastsatte frist de myndigheder og organisationer, der er kompetente til at udstede ovennævnte dokumenter, og underretter omgående de andre medlemsstater og Kommissionen herom.

Artikel 9

De medlemsstater, der gør erhvervsudøvelse afhængig af edsaflæggelse, må sikre, at denne ed i sin nuværende formulering også kan aflægges af udenlandske statsborgere. I modsat fald accepterer de en egnet formular, der har samme gyldighed.

Artikel 10

Medlemsstaterne iværksætter de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden seks måneder efter dets meddelelse og underretter omgående Kommissionen herom.

Artikel 11

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. februar 1964.

På Rådets vegne
H. FAYAT
Formand